

PROLÓGUS

Az idegenből áradó hatalom tündöklő pászmákban örvénylett és vibrált körülötte, köpenyként lobogott mögötte, és koronaként övezte a fejét. A hangja egyaránt zengett a fülekben és az elmékben, úgy pezsdítve fel a vért, akár egy rég elfeledett dal, amelyet hirtelen ismét felidézett az emlékezet.

Ajánlata csábító és izgalmas volt. Epekedő vággyal töltötte meg a szíveket, de mégis... Mégis volt benne valami...

Miután elment, az eredar vezérek egymás felé fordulva halkán beszélgetni kezdtek, szavaikat kizárólag egymás elméjének szánva.

– Nem is kérdés, mit kínál nekünk – mondta az első, majd a fizikai és a metafizikai világban egyaránt mások felé tornyosult, erejét fitogtatva.

– Micsoda hatalom! – mormogta a második, elveszve a gondolataiban. Gyönyörű és elegáns volt, az esszenciája pedig tündöklően ragyogott. – És igazat mondott. Amit mutatott nekünk, *bekövetkezik*. Ez nem lehet hazugság.

A harmadik hallgatott. Az imént felszólalt társának igaza volt. Az a módszer, amellyel a hatalmas lény bizonyította ajánlata igaz voltát, nem engedett helyet a hazugságoknak. Ezt

mindnyájan jól tudták. Ennek ellenére volt valami ebben az entitásban... *Sargerásban*... ami nem tetszett Velennek.

Nemcsak a társaiként, hanem a barátaiként is tekintett a másik két vezetőre. Különösen Kil'jaedenhez állt közel, aki hármójuk közül a legerősebb és leghatározottabb volt. Mivel felette álltak az idő múlásának, a barátságuk évei észrevétlenül szálltak el. Az, hogy Kil'jaeden készen állt elfogadni az ajánlatot, Velen számára többet nyomott a latban, mint Archimonde véleménye, amely bár rendszerint megfontolt volt, időnként a hiúsága mégis képes volt befolyásolni.

Velen ismét a *Sargerás* által mutatott látomásra gondolt. Világok, amelyek a meghódításra vártak, de ami még fontosabb, fel is fedezhették és tanulmányozhatták őket, mivel az eredatok legfőképp kíváncsi népségnek számítottak. Az olyan hatalmas lényeknek, mint ők, a tudás ugyanazt jelentette, amit az alacsonyabb rendűeknek az étel és az ital, *Sargerás* pedig csábító bepillantást nyújtott abba, mi minden lehet az övék, ha...

Ha hűséget esküsznek neki.

Vagyis tegyék meg neki ugyanazt, amit a népüknek is tettek.

– Mint mindig, most is Velen az óvatos. – Archimonde szavai akár bóknak is tűnhettek volna, Velen azonban leereszkedőnek találta őket. Jól tudta, mit akar Archimonde, aki a tétovázást csupán akadálynak tekintette a céljai elérésében.

– Igen, én vagyok az óvatos – mosolyodott el Velen. – Az óvatosságom pedig épp annyiszor mentett már meg minket, mint a te lobbanékonyságod, Archimonde, vagy a te határozottságod, Kil'jaeden.

Ahogy a társai felnevettek, Velent egy pillanatra fellelkesítette a barátságuk. Ám amikor elhallgattak, érezte, hogy már

mindketten döntöttek. A szíve összeszorult, miközben nézte, ahogy a barátai távoznak, és remélte, hogy ő maga jó döntést hozott.

Ők hárman mindig jól együtt tudtak működni, mivel az eltérő személyiségük remekül kiegészítette egymást. Mindez békét és harmóniát hozott a népüknek. Tudta, hogy Kil'jaeden és Archimonde valójában nemcsak a saját érdekeiket nézik, hanem a népükét is. Ebben ő is osztozott velük, és korábban az ilyesmiben mindig sikerült megállapodásra jutniuk.

Összehúzta a szemöldökét. Vajon miért nyugtalanította ennyire a magabiztos, megnyerő Sargerás személye? A többiek nyilvánvalóan hajlottak arra, hogy elfogadják az ajánlatot. Sargerás azt mondta nekik, hogy pontosan olyan szövetségeseket keresett, mint az eredarok. Egy erős, szenvedélyes, büszke nép, amely a szolgálatába szegődhet, és osztozhat a feladaton, hogy összekapcsolják az összes világot, hogy aztán – mint mondta – felemelje őket. Megváltoztassa, jobbá tegye őket, megosztva velük az univerzum olyan ajándékait, amelyekhez foghatókat még sosem láttak. Való igaz, a világmindenségben még sosem létezett ahhoz fogható hatalom, amelyről Sargerás beszélt, és az eredarokban sem volt semmi különleges, hogy ezen változtassanak. Ráadásul mindaz, amit a titokzatos idegen közölt velük, csakugyan valóra válhatott.

De mégis... mégis...

Velen a templom felé indult, amelyet gyakran keresett fel, amikor aggodalom gyötörte. Ma este többen is eljöttek ide, körben ülve a teremben magasodó egyetlen oszlop körül, amelyen a becses ata'mal kristály nyugodott. Az ereklye olyan ősi volt, hogy még az eredarok között sem akadt senki, aki emlékezett volna az eredetére. Legalábbis nem jobban, mint a saját eredetükre. A legendák szerint ajándékként kapták.

A kristály lehetővé tette számukra, hogy kibővítsék mind a szellemi képességeiket, mind az univerzum rejtelmeivel kapcsolatos ismereteiket. Gyógyításra és idézésre használták, ám Velen azt remélte, hogy ma este talán látomásokat is hoz majd.

Tiszteletteljesen előrelépett, és megérintette a háromszögletű kristályt. Megnyugtatta a melege, amely olyannak hatott, akár egy, a kezében nyugvó kisállaté. Mély lélegzetet véve hagyta, hogy átjárja az ismerős erő, aztán leengedte a kezét, és a körbe visszatérve behunyta a szemét. Minden részét megnyitotta: a testét, az elméjét és a mágikus érzékeit is.

Amit először látott, csak alátámasztotta mindazt, amit Sargerás ígért. Láta magát, ahogy Archimonde és Kil'jaeden mellett áll, nemcsak a saját nemes, büszke népük élén, hanem számtalan másik világ uraiként. Olyan hatalom vibrált körülöttük, amelyről Velen jól tudta, hogy éppolyan bódító, mint az ital. Ragyogó városokat és azok lakóit tartották uralmuk alatt. Alattvalóik vidáman, imádattal és hűséggel ünnepelték őket. Olyan különleges tudományok várták, hogy tanulmányozhassa azokat, amelyekről korábban még csak nem is álmodhatott. Idegen nyelven íródott könyveket fordítottak le neki, amelyekből mindezidáig elképzelhetetlen mágiák létezéséről szerzhetett tudomást.

A szíve repesett a dicsőségtől.

Kil'jaedenre nézett, aki elmosolyodott, míg Archimonde bizalmasan a vállára tette a kezét.

Velen ekkor végigpillantott önmagán.

Elborzadva felüvöltött.

A teste hatalmas volt, ám teljesen el is torzult. Sima, kék bőre immár barnás feketévé és göcsörtössé vált, akár egy beteg, egykor nemes fa kérge. Meglehet, fény áradt belőle, ám

ez betegesen zöldnek tűnt, és egyértelműen nem a jótékony energiák tiszta, erőteljes fénye volt.

Kétségbeesetten fordult a barátai felé, ám ők is megváltoztak. Az eredar vezérekből, akik egykor voltak, nem maradt más, csak...

Man'ari.

A szó, amelyet az eredarok a borzalmasan rossz, eltorzult, természetellenes megnevezésére használtak, olyan erővel hasított Velen elméjébe, akár egy ragyogó kardpenge.

Térdre rogyott, és ismét felüvöltött.

Elszakította a tekintetét eltorzult testéről, próbálta megelleni a Sargerass ígérte békét, jólétet és tudást, de csak kegyetlenkedést talált. Ott, ahol az imént még az őket imádó tömeg tolongott, most nem látott mást, csak megcsonkított holttesteket és olyan szörnyetegeket, mint amilyené ő, Kil'jaeden és Archimonde is vált. A halottak és az eltorzult lények között Velen olyasvalamiket is megpillantott, amelyekhez foghatót addig még sosem látott: különös kutyákat, amelyek hátából csápok nyúltak ki, apró alakokat, ahogy nevetgélve ugrabugrálnak a mézszárlás közepette, és megtévesztően szép teremtményeket, ahogy a szárnyakat kitérve büszkén gyönyörködnek a művükben. Hasított patáik nyomán elpusztult a föld. Nemcsak a fű halt meg, hanem maga a talaj is! Ami addig életet adott, kiszipolyozva elsorvadt.

Tehát ezt tervezte Sargerass az eredarokkal! Ez volt a *változás*, amiről oly lelkesen beszélt! Ha Velen népe szövetség-re lép Sargerasszal, ilyen szörnyetegekké válnak... *Man'arikká!*

Velen arra is ráébredt, hogy amit lát, nem egyszeri eset. Nem csupán ez a világ veszik oda, de még csak nem is egy tucat, sem száz vagy ezer!

Ha Sargerás mellé áll, akkor minden elpusztul! A man'arik légiója tovább tör előre, méghozzá Kil'jaeden, Archimonde és – minden, ami tiszta és jó mentse meg ettől! – Velen segítségével. Addig nem állnak meg, amíg minden, ami létezik, éppúgy porig nem ég, mint az a világ, amelyet Velen e homályos látomásban látott.

Vajon Sargerás örült lenne? Vagy ami még rosszabb, tisztában van tettei következményeivel, és mégis ezt akarja?

Vér és folyékony tűz zúdult mindenre, ahogy Velenre is, beborítva és összeégetve őt, míg végül a földre roskadva zokogni kezdett.

A látomás szerencsére tovatűnt, Velen pedig reszketve pislogott. Immár egyedül volt a templomban. A kristály megnyugtatóan izzott, gyógyírként hatva Velenre, amiért ő mérhetetlen hálát érzett.

Nem történt meg. *Még nem!*

Sargerás valóban igazat mondott nekik: az eredarok átváltoznak, a három vezérük pedig olyan hatalomra, tudásra és erőre tehet szert, hogy kis híján istenekké válhatnak...

Ám közben elveszítenek mindent, amit addig fontosnak tartottak, és elárulják azokat, akiknek védelmére felesküdtek.

Velen végigsimított az arcán, és megkönnyebbülten érezte, hogy a bőre csak izzadságtól és könnyektől nedves, nem pedig a látomás tüzetől és véréből. Legalábbis egyelőre...

Vajon meg lehet még állítani, ezeket a szörnyűségeket, vagy legalább visszafogni valamelyest a Légió által véghez vitt pusztítást?

Az előtte felsejlő válasz olyan édes és frissítő volt, akár a víz a sivatagban. Igen.

A társai – a mentális kérését átjáró érzelmekre tekintettel – azonnal megérkeztek. Alig pár pillanatig tartott, hogy meg-

nyissa előttük az elméjét, így láthatták és érezhették, amit ő. Egy szempillantásnyi időre eltöltötte annak tudata, hogy ők is osztoznak az érzéseiben, és feltámadt benne a remény. Még volt esélyük!

– Semmi sem igazolja, hogy ez valóban a jövő – ráncolta végül a homlokát Archimonde. – Mindez csupán az előérzeted.

Velen a barátjára nézett, majd Kil'jaeden felé fordult, akit nem kötött gúzsba az önhittség, mint Archimonde-t. Kil'jaeden határozott és bölcs volt...

– Archimonde-nak igaza van – mondta jóindulatúan Kil'jaeden. – Nem láttunk mást, csak az elméd egy képzetét.

Velen rászegezte a tekintetét, és fájdalom járta át. Finoman, ám szomorúan elválasztotta a gondolatait a társaiétól, így mindaz, ami az elméjében és a szívében volt, ott is maradt. Soha többé nem akart semmit se megosztani a két társával, akikre egykor úgy tekintett, mint a saját lelke darabjaira.

Kil'jaeden megadásnak vette a visszavonulását, épp úgy, ahogy azt Velen szerette volna.

– Nem akarom feladni azt, amiről tudom, hogy igaz és jó, csak mert valami kellemetlenségtől tartok – mosolyodott el, Velen vállára téve a kezét. – Úgy vélem, ezzel te is így vagy.

Velen nem merte megkockáztatni, hogy hazudjon, ezért csak leszegte a tekintetét, és felsóhajtott. Egy ilyen törékeny álcán nem csupán Kil'jaeden, de még Archimonde is átlátott volna. Ám a gondolataik most nem körülötte forogtak. Mindketten a látszólag korlátlan hatalmon töprengtek, amelyet felkínáltak nekik, és már túl késő volt ahhoz, hogy megingathassa őket. E két, egykor oly nagyszerű lény immár Sargerás játékszerévé vált, és úton voltak afelé, hogy man'arikká váljanak. Velen rémisztő bizonyossággal tudta, ha megsejtenék, hogy nem áll mellettük, akkor ellene fordulnának, ami halá-

los következményekkel járna. Életben kellett maradnia, még akkor is, ha csak vajmi keveset tehetett azért, hogy megmentse a népét a kárhozattól és a pusztulástól.

Így hát bólintott, és ezzel eldöntetett: az eredarok három vezére szövetségre lép a hatalmas Sargerasszal. Archimonde és Kil'jaeden gyorsan távoztak, hogy felkészüljenek új uruk fogadására.

Velen a tehetetlensége miatt bánkódott. A népe minden tagját meg akarta menteni, ahogy arra felesküdött, de tudta, hogy ez lehetetlen. A többségük megbízott Kil'jaedenben és Archimonde-ban, és hajlandóak voltak követni őket a halálba. Ám akadtak köztük néhányan, akik úgy gondolkodtak, mint ő, és készen álltak mindenről lemondani egy szavára. Amit meg is kellett tenniük, mivel az otthonuk, Argus hamarosan elpusztul: elemészti a démoni légió tébolya. Azoknak, akik életben akartak maradni, menekülniük kellett! De...

Mégis *hova?*

Velen felpillantott az ata'mal kristályra, és kétségbeesés töltötte el. Sargerass közelgett. Egy ilyen teremtmény elől ezen a világon nem tudtak volna elrejtőzni. De mégis hogyan szökhetnének el?

A kristályt nézte, és a látását könnyek homályosították el. Bizonyára ezért tűnt hirtelen úgy, mintha a kő reszketne és lüktetne.

Velen pislogni kezdett.

Nem! Ez nem a fény játéka volt, amelyet a könnyek okoztak. A kristály izzott, majd a szeme láttára lassan felemelkedett a talapzatáról, és egyenesen odalebegett a döbönt Velen elé.

Érintsd meg! – szólalt meg egy halk hang a fejében.

Velen reszketve, áhítatosan előrenyújtotta erőteljes, kék kezét, a kristály megnyugtató melegére számítva.

Elakadt a lélegzete, ahogy energia cikázott át rajta. Majdnem olyan hevesnek bizonyult, mint az a sötét erő, ami a látomás során járta át. Ez azonban olyan tisztának és ragyogónak tűnt, mint amilyen mocskos és gonosz volt. Velen érezte, ahogy visszatér belé az erő és a remény.

A kristály körüli különös, ragyogó mező egyre növekedett, és felfelé nyújtózva alakot öltött. Velen pislogott, és bár a fény szinte megvakította, nem akarta elfordítani a tekintetét.

Nem vagy egyedül, Velen, az eredarok népéből – súgta neki a hang, amely kellemesen és megnyugtatóan csengett, akár a csordogáló víz csobogása vagy a nyári szellő neszezése.

A ragyogás kissé elhalványult, Velen előtt pedig egy olyan lény lebegett, amihez foghatót még sosem látott. Úgy tűnt, mintha élő fényből véttetett volna: a külseje megnyugtató ibolyaszínben izzott, míg a közepe az arany halvány árnyalatában derengett, körülötte pedig különös, fémesnek látszó rajzolatok örvénylettek, melyek szinte megbabonázták, ahogy színek és fények spirális táncát lejtették, nyugalmat árasztva. Ahogy tovább beszélt, a vezér elméjén keresztül szólva hozzá, Velen úgy érezte, mintha magának a fénynek a hangját hallaná.

Mi is éreztük a borzalmakat, amelyek erre és számos másik világra érkeznek hamarosan. Igyekszünk megőrizni az egyensúlyt, ám amit Sargerás tervez, mindent darabokra szaggat majd. Elszabadul a káosz és a pusztítás, és mindaz, ami jó, igaz, tiszta és szent, menthetetlenül elvész.

Ki...? Mi...? – Velent annyira letaglózta a lény tündöklő mivolta, hogy még a kérdéseit sem tudta megformálni.

Mi vagyunk a naaruk – felelte a ragyogó lény. *Szólíthatsz K'ure-nak!*

– Naaruk... K'ure... – suttogta Velen. Ajkaival formálta a szavakat, miközben érezte azok üdvösségét, mintha már a nevek is magukban hordoznák a lények esszenciáját.

Minden itt veszi kezdetét – folytatta K'ure. Mivel a barátaid szabad akarattal rendelkeznek, nem tudjuk megállítani az eseményeket. Ám sajnó szívvel nyúltál ki felénk, hogy megmentsd, amit lehet, ezért mi is megteszünk mindent, amit tudunk. Megmentjük azokat, akiknek a szíve elborzad Sargerás ajánlatától.

Mit tehetek? – Velen szeme ismét megtelt könnyekkel, ezúttal azonban az örömtől és a megkönnyebbüléstől.

Gyűjtsd össze azokat, akik nyitottak a bölcsességre! Menjetelek fel a világotok legmagasabb hegyére, az év leghosszabb napján, és vigyétek magatokkal az ata'mal kristályt is, amelyet mi adtunk nektek réges-régen! Ennek révén találhatunk meg titeket újra. Eljövünk értetek, és elviszünk benneteket!

Velen szívében egy pillanatra fellobbant a kétely, akár egy sötét láng. Még sosem hallott a naarukhoz hasonló fénylénnyekről, és most ez a K'ure nevű entitás azt kérte tőle, hogy lopja el a népe legszentebb ereklyéjét! Sőt mi több, azt állította, hogy a kristályt *ők* ajándékozták az eredaroknak! Talán Kil'jaedennek és Archimonde-nak mégiscsak igaza van. Lehet, hogy Velen látomása nem volt több a saját félelmeinek megtestesülésénél.

Ám az elméjében kavargó zaklatott gondolatok ellenére tudta, hogy a naaruk jelentik az utolsó reménysugarat egy megtört szív számára, amely arra vágyott, hogy minden olyan legyen, mint régen volt. Mielőtt a dolgok oly borzalmasan megváltoztak volna... Sargerás eljövedele előtt...

Tudta, mit kell tennie, ezért meghajtotta a fejét a fényből szőtt, fenséges, tündöklő lény előtt.

Velen elsőként régi barátját és legmegbízhatóbb szövetségését, Talgatht szólította, aki már a múltban is a segítségére

volt. Most minden rajta állt, mivel ő oda is észrevétlenül bejuthatott, ahova Velen nem.

Talgath eleinte szkeptikusnak bizonyult, ám amikor összekapcsolták az elméjüket, és Velen megmutatta neki a sötét látomást, azonnal beleegyezett, hogy segít. Velen azonban nem beszélt neki a naarukról, sem az ajánlatukról, mivel nem tudta, milyen módon szándékoznak segítséget nyújtani. Csak arról biztosította Talgatht, hogy ha megbízik benne, akkor elkerülhetik azt a sötét végzetet, melyet a rejtélyes vízió jósolt népüknek.

Közeledett az év leghosszabb napja. Miközben Archimonde és Kil'jaeden Sargerás látogatása körül fontoskodott, Velen – amilyen óvatosan csak tudta – kinyújtotta a gondolatait azok felé, akikben megbízott. A többieket Talgath gyűjtötte össze, és azért sorakoztak fel Velen mellett, hogy megvédjék magukat és a népüket.

Velen ekkor finom szálakból álló mágikus hálót kezdett szőni a két áruló köré – akiket egykor a legjobb barátainak tartott –, hogy ne figyelhessenek fel a szemük előtt zajló lázas sürgölődésre. Bár a háló ijesztő gyorsasággal, ugyanakkor mégis fájdalmas lassúsággal készült el. Amikor pedig végre eljött a nap: az eredarok, akik készen álltak követni Velent, összegyűltek ősi világuk legmagasabb hegyén. Velen látta, milyen elkésérítően kevesen vannak: alig néhány százan lehettek. Mindössze ennyien voltak azok, akikben igazán megbízott. Nem merte megkockáztatni, hogy olyanokkal is kapcsolatba lépjen, akikről úgy vélte, talán ellenük fordulhatnak.

Nemrég elvette az ata'mal kristályt a helyéről, ám az elmúlt néhány napban készített róla egy másolatot, ezért még nem jelezte egyetlen mágikus vészjelző sem, hogy felfedezték volna az eltűnését. Gondos alaposággal faragta ki az egyszerű kristálydarabot. Olyan varázslatot bocsátott a tárgyra,

mely révén az izzani látszott. Ám a hamisítvány nem reagált az érintésre, ezért ha valaki végigsimított rajta, azonnal leleplezhette a lopást.

Az igazi ata'mal követ a szíve közelében tartotta, és nézte, ahogy a népe tagjai felfelé kaptatnak a hegyoldalon. Erős lábainak és biztos léptű patáinak hála könnyedén haladtak. Sokan közülük már felértek a hegytetőre, és várakozva néztek Velenre. A tekintetükben kérdések tükröződtek, még ha azok az ajkaikat nem is hagyták el. Azon tűnődtek, mégis hogyan fognak valójában elmenekülni.

Velen maga is ezen töprengett. Egy pillanatra teljesen elkeseredett, de aztán felidézte maga előtt a ragyogó lényt, akinek a gondolatai összekapcsolódtak az övével. Tudta, hogy a naaruk el fognak jönni! Ám minden egyes pillanattal nőtt az esély arra, hogy lelepleződnek. És még oly sokan nem érkeztek meg! Köztük Talgath sem...

– Ők is hamarosan eljönnek – mosolygott rá megnyugtatóan Restalaan, egy másik régi barátja.

Velen bólintott. Restalaannak valószínűleg igaza volt. Egyelőre nem látszott jele annak, hogy immár ellenségeivé vált régi szövetségesei, Kil'jaeden és Archimonde felfigyeltek volna e vakmerő tervre. Bizonyára túlságosan is lefoglalták őket jövőbeli hatalmukról szőtt ábrándjaik.

De mégis... mégis...

A mélyen gyökerező ösztön, ami arra figyelmeztette, hogy ne bízson Sargerásban, ezúttal sem hagyta nyugodni az elméjét. Valami nem volt rendjén!

Velen észrevette, hogy fel-alá lépked.

Egyszer csak megérkeztek!

Ahogy Talgath és még néhány eredar mosolyogva és integetve felért az egyik lejtőn, Velen megkönnyebbülten

felsóhajtott, ám amikor elindult feléjük, a kristály erőteljes energiahullámot zúdított végig a testén. Kék ujjai szorosan a kő köré zárultak, miközben megnyitotta tudatát a figyelmeztetés előtt.

A térdei megbicsaklottak, ahogy az elméjét elárasztotta a mentális irtózat.

Sargerás már munkához látott! Hozzákezdett borzalmas légiójának létrehozásához, amihez azokból az eredarokból toborzott katonákat, akik elég ostobák vagy naivak voltak ahhoz, hogy hallgassanak Kil'jaedenre és Archimonde-ra, miközben átformálta őket azon man'arikká, amelyeket Velen a látomásában látott. A látóterén és a többi érzékszervének határain túl ezrével nyüzsögtek a man'arik, a legkülönbözőbb formával és képességgel. De valahogy álcázták magukat! Az ata'mal kristály nélkül nem érzékelte volna őket, csak akkor, amikor már túl késő lenne.

De lehet, hogy máris túl késő volt!

Döbbsen Talgathra pillantott, és hirtelen tudatosult benne, hogy régi barátjából ugyanaz a jellegzetes romlottság árad, mint a rejtőző szörnyetegek sokaságából – a Légióból! A lelke legmélyéről kétségbeesett fohász tört elő, betöltve az elméjét:

K'ure! Segíts nekünk!

Miután megérezték, hogy leleplezték őket, a man'arik felé kezdtek özönlenni a hegyoldalon, akár a préda után kajtató megannyi kiéhezett ragadozó. Velen azonban tudta, hogy a halál irgalmas sors lenne ahhoz képest, amit ezek az eltorzult eredarok művelnének vele és mindazokkal, akik követték őt. Az ép esze határán megragadta az ata'mal kristályt, és az ég felé lendítette.

Mintha maga a mennybolt hasadt volna meg, vakítóan fehér fénysugár villant fel, mely elérte az ereklyét. Mielőtt Velen elfordíthatta volna döbbent tekintetét, a kristály hét különböző színű sugárra bontotta szét a fehér fényt.

Velent fájdalom járta át, ahogy a kezében tartott relikvia széthasadt, az éles szélű szilánkok pedig összeszabdalták az ujjait. Elakadó lélegzettel, ösztönösen elengedte a törött kristályt, majd elragadtatottan nézte, ahogy a szilánkok a levegőben lebegnek, és mindegyikük apró, tökéletes gömbbé változik, felöltve egyet-egyét azokból a színárnyalatokból, amelyek az imént még egyetlen, ragyogóan fehér fénycsóvát alkottak. A hét – vörös, narancssárga, sárga, zöld, kék, indigó és ibolyaszínű – kristály felröppent, majd a levegőben körözve fénnel zárta körül az összegyűlt rettegő eredarokat.

Ebben a pillanatban Talgath, a tekintetében szintiszta gyűlölettel, Velenre rontott, ám a színes fényfátyolnak ütközve úgy tántorodott hátra, mintha egy kőfal állta volna az útját.

Velen körbepillantott, és látta, hogy a vicsorogó, nyáladzó man'arik a karmaikkal kaparják a falat, amely annak ellenére, hogy csupán fény szötte mágikus védelem volt, megvédte őt és a népét.

Az idegeit hirtelen mély, monoton hang rázta meg. Inkább csak érezte, mint hallotta.

Felpillantott, és e csodákkal teli napon olyasmit vett észre, ami még a fény hét kövét is elhomályosította. Először azt hitte, egy csillagot lát aláereszkedni, amely úgy ragyogott, hogy szinte alig tudott ránézni. Ám ahogy az ereszkedő fény közelebb ért, ráébredt, hogy nem valami megfoghatatlan dolgot lát – mint amilyenek az éjszakai égbolt csillagai –, hanem egy masszív szerkezetet, amelynek kerekded közepét kristályszerű háromszögek díszítették.

Velen nem is igyekezett eltitkolni könnyeit, amikor megérezte az elméjén a mentális érintést.

Itt vagyok, ahogy ígértem. Készüljetek fel arra, hogy elhagyjátok e világot, Velen Próféta!

Velen felfelé nyújtotta a kezeit, akár a szülei ölelésére vágyó gyermek. A felette lebegő gömb lüktetni kezdett, az eredar pedig érezte, ahogy lassan a levegőbe emelkedik. Látta, hogy a többiek is felemelkednek... egyesén a hajóhoz! Mert Velen immár tudta, hogy csakis az lehet, bár az élet esszenciájától vibrált, amit egyelőre nem igazán értett. Miközben csendesen örvendezett, hallotta, ahogy a man'arik üvöltenek és visítoznak, mert a prédáik elmenekültek.

A hajó alja kinyílt, Velen pedig néhány pillanat elteltével azt vette észre, hogy valami szilárd dolgon áll. Letérdelt a padlóra – ha annak lehetett nevezni –, és nézte, ahogy a népe többi tagja is biztonságban felemelkedik. A különös légi alkalmatosság olyan fémből készült, amely nem hasonlított fémre, vagy olyan húsból állt, amely nem is hús volt. Velen gyanította, hogy K'ure esszenciája veszi körül őket. Arra számított, hogy miután az utolsó eredar is felér, az ajtó bezárul, és a hajó útnak indul. Ehelyett egy hang suttogását hallotta az elméjében:

A kristályok! Ami egy volt, most hét darabra vált... Szerezd vissza őket, mert szükségetek lesz rájuk!

Velen a nyílás fölé hajolt, és kinyújtotta a kezeit, a hét kristály pedig megdöbbentő gyorsasággal suhant oda hozzá, és olyan erővel ütköztek a tenyerének, hogy elakadt a lélegzete. A markába zárta őket, nem törődve a hihetetlen forrósággal, ami áradt belőlük, és hátravetette magát. Az ajtó azonnal eltűnt, mintha sosem lett volna ott.

Miközben a hét kristályt szorongatta, Velen elméje úgy megfeszült, hogy érezte, amint eléri az örület határát. Egy végtelennek tűnő pillanatig a remény és a kétségbeesés között egyensúlyozott.

Sikerült? Elmenekültek?

Kil'jaeden a serege élén jól láthatta, ahogy rabszolgái előzönlik a hegyet, és egy dicsőséges pillanatig érezte a győzelem édes ízét, ami kis híján csillapította az éhséget, amit Sargerás plántált az elméjébe. Talgath kiválóan elvégezte a feladatát. Csak a szerencsén múlt, hogy a támadás pillanatában a kristály épp Velennél volt, különben a holtteste már foszlányokra szaggatva hevert volna a földön.

Az áruló azonban magánál tartotta az ata'mal kristályt, ami *figyelmesztette* őt. Aztán különös dolog történt: hajdani barátja körül fények kezdtek örvényleni, amelyek őt és a társait védelmezték, majd hirtelen eljött értük valami. Végül a különös jármű Kil'jaeden szeme láttára vibrálni kezdett, és... eltűnt!

Elmenekült! Az a nyomorult, átokverte Velen eltűnt!

A man'arik ujjongása egy pillanattal korábban még teljesen elárasztotta Kil'jaedent. Most döbbenet és csalódottság töltötte el őket. Belenyúlt az elméjükbe, de úgy tűnt, semmit sem értenek.

Mégis miféle égi lélekvesztő volt az, ami kiragadta Velent a markából? Kil'jaeden megremegett a félelemtől. Az ura nem lesz elégedett az események ilyen fordulatával.

– Most mi legyen? – kérdezte Archimonde.

Kil'jaeden a szövetségese felé fordult.

– Megkeressük őket! – mormogta. – Tartson akár ezer évig, de megkeressük őket, és végzünk velük!

ELSŐ FEJEZET

A nevem Thrall.

E szó az emberek nyelvén azt jelenti: rabszolga. A név mögött hosszú történet áll, amelyet talán jobb lesz más alkalomra hagynom. A szellemek és a bennem csordogáló hajdani hősök vérének kegyelméből az ork nép hadfőnöke és a különféle fajokat egyesítő Horda vezére lettem. Hogy erre miként került sor, az is egy másik történet.

A legenda, melyet most le kívánok jegyezni, azokról szól, akiknek emlékeit a dicső ősök őrzik tovább. Ez apám története és azoké, akik hittek benne. Azokról is regélni fogok, akik elárulták őt és a népünket.

Hogy mi lenne velünk, ha ezen események nem történtek volna meg, azt még Drek'Thar, a bölcs sámán sem tudná megmondani. A Sors útjai számos irányba vezetnek, és akinek van egy csepp esze, nem merészkedik a végtelen lehetőségek csalóka ösvényére. Ami történt, megtörtént. A népemnek a döntéseinkkel járó szégyent és dicsőséget egyaránt vállalnia kell.

Eme história nem napjaink Hordájáról szól, amely orkok, taurenek, Elhagyottak, trollok és vérelfek laza szövetsége. Ez a legelső Horda felemelkedésének története. Régi szövetségünk születését, mint minden csecsemőét, vér és fájdalom kísérte, az életért hallatott éles kiáltásai pedig az ellenségeinek halálát hordozták...

Annak ellenére, milyen komor és könyörtelen e történet, elég békésen kezdődik, egy zöldellő, dimbes-dombos világon, amelyet Draenor-nak neveznek...

A dobok lüktető ritmusa álomba ringatta a fiatalabb orkokat, ám Durotan, a Dérfarkas klánból nagyon is ébren volt. A többiekkel együtt az alvósátor keményre döngölt földpadlóján feküdt, amelynek csontig hatoló hidegétől szalmamatrac és vastag állatbőr védte. Ennek ellenére érezte, ahogy a dobok vibrálása a földön át a testébe áramlik, a füleit pedig szinte simogatták az ősi hangok.

Mennyire szeretett volna kimenni, hogy csatlakozhasson a többiekhez!

Ám Durotannak még egy nyarat meg kellett érnie, hogy részt vehessen az *Om'riggoron*, a felnőttkor rítusán. Eme várva várt eseményig azonban el kellett fogadnia, hogy ebben a nagy, közös sátorban kell lennie a gyerekekkel, miközben a felnőttek a tűz körül ülve fontos és titokzatos dolgokról beszélgettek.

Felsóhajtott, és mocoogni kezdett a prémen.

Ez egyszerűen nem volt tisztességes!

Az orkok nem szoktak egymással harcolni, de társaságkedvelőnek sem lehetett volna nevezni őket. A klánok maguknak valók voltak, saját hagyományokkal, viselkedési és öltözködési szokásokkal, történetekkel és sámánokkal. Emellett annyi különböző nyelvjárást beszéltek, hogy néhányan nem is értették egymást, ha nem beszéltek a közös nyelvet. Csaknem olyanira idegennek tűntek egymás számára, mint annak a másik őslakos fajnak a tagjai, a kék bőrű, titokzatos draeneiek, akikkel a földeken, az erdőkön és a patakokon osztoztak. Az ork klánok évente kétszer – tavasszal és ősszel – összegyűltek,

ahogy most is, tisztelettel adózva annak a napnak, amikor a világosság és a sötétség időszaka ugyanolyan hosszú volt.

Jóllehet az orkok már napok óta gyülekeztek, az ünnepség hivatalosan csak előző este, holdkeltekor vette kezdetét. Mióta csak emlékeztek rá, a Kosh'harg ünnepét mindig ezen a szent helyen tartották, amelyet az orkok Nagrandnak, vagyis a *Szél Földjének* neveztek, és az Oshu'gun, a *Szellemek Hegyének* enyhet adó árnyékában terült el. Bár a rituális párbajok nem számítottak szokatlannak az ünnepség alatt, az igazi indulatok sosem szabadultak el, és az események sem fajultak el. Amikor pedig fellángolt a harag – ami időnként előfordult, ha ilyen sokan gyűltek össze –, a sámánok arra ösztönözték az érintetteket, hogy békés módon rendezzék nézeteltéréseiket, vagy távozzanak a szent helyről.

A buja, termékeny vidék nyugalmat árasztott. Durotan olykor eltűnődött azon, vajon az orkok teszik-e békéssé a helyet azzal, hogy készek higgadtan viselkedni, vagy a hely nyugalma csillapítja így le az orkokat. Gyakran töprengett ilyenmiken, ám ezt megtartotta magának, mivel más sem adott hangot ilyen furcsa gondolatoknak.

Halkan felsóhajtott. A gondolatai egymást kergették, míg a szíve, a kinti dobok hangjára válaszolva, hevesen lüktetett. Az előző este csodásan alakult, ami felpezsdítette a lelkét. Bár a Sápadt Úrnő épp fogyóban volt, még mindig elég erőteljesen ragyogott, ezért amikor a fák sötét vonala fölé emelkedett, a fénye megcsillant a fehér hótakarón, mire az orkok ezrei – a bölcs öregek, az erejük teljében levő harcosok, de még az anyjuk karján ülő csöpp gyerekek is – hatalmas üdvivalgásban törtek ki. A társaikként és hátasaikként szolgáló farkasok vidám vonyítással csatlakoztak hozzájuk. A hang úgy lüktetett Durotan ereiben, ahogy most a dobszó: mélyről jö-

vő, ősi kiáltással üdvözölték az éjszakai eget uraló fehér gömböt. Durotan körbepillantva látta, ahogy az erőteljes lények egy teremtményként az Úrnő felé emelik barna kezeiket, amelyek ezüstösnek látszottak a holdfényben. Ha bármely ogre olyan ostoba lett volna, hogy megtámadja őket, egy szívdobbanásnyi idő alatt elesne az egyetlen célra összpontosító harcosok fegyvereitől.

Eljött a lakoma ideje. A tél beállta előtt több tucat jószágot vágtak le, hogy a húsukat az ünnepség idejére megfüstöljék vagy kiszárássá. A máglyák meleg fénye összeolvadt az Úrnő sápadt, elhaló derengésével, és megszólaltak a dobok, amelyek azóta sem hallgattak el.

Durotannak, akárcsak a többi gyereknek – a prémen fekvé ingerülten elfintorodott, ahogy eszébe ötlött e szó – megengedték, hogy degeszre egye magát, és fennmaradjon, amíg a sámánok távoznak.

Miután elfogyasztották a lakoma első fogásait, az összes klán sámánja útnak indult, hogy megmássza az ünnepség felett örökdő Oshu'gun, majd a barlangjaik mélyén az őseik és a szellemek tanácsait kérjék.

Az Oshu'gun még a távolból is lélegzetelállító látványt nyújtott. Más hegyektől eltérően, amelyek alakja formátlan, a felszíne pedig egyenetlen volt, az Oshu'gun egy szabályos lándzsahegyre hasonlított. Úgy nézett ki, akár egy hatalmas, földbe döfött kristály. A körvonalai az ég felé nyúltak, a nap és a hold fényében egyaránt szikrázóan ragyogva. A legendák szerint az égből hullott alá több száz évvel korábban, ami olyan különösnek tűnt, hogy Durotan úgy vélte, talán még igaz is lehet.